

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exercitium Perfectionis, Et Virtutum Christianarum

In tres Partes distinctum

Rodríguez, Alonso

Coloniæ Agrippinæ, 1622

Cap. XXXII. Idem fusius exponitur

urn:nbn:de:hbz:466:1-40093

omnem laudem & gloriam in illum referant, persistentes ipsi integre & perfecte in sua ipsorum abiectione, videntes se ex se nihil boni posse nec habere. Indeque fiebat, quamuis ipsi à mundo extollerentur, ipsi se non extollerent, nec pluris se ideo faciebant, & nihil honoris illius cordibus eorum adhæresceret, sibi que persuadebant illas laudes ad se non pertinere, sed ad alium, nempe Deum, in quo & eius gloria suum statuebant gaudium & delectationem.

Ideoque bono iure dicunt hanc humilitatem magnorum & perfectorum virorum esse. Primo, quia magnas virtutes & Dei dona requirit, quod aliquem apud illum magnum facit. Secundo quia summæ perfectionis est, aliquem veremagnum in Dei oculis esse, & eminentem in virtute & perfectione, ideoque à Deo & hominibus magni habitum ipsum se vero in oculis propriis vilem & paruum habere. In eoque Sanctus

Chrysostom.
Bernardus.

Chrysostomus & Sanctus Bernardus Apostolos & alios mirantur, quod quantumuis excellentes in sanctitate, & tantis Dei donis accumulati essent, tamque miranda Deus per eos operaretur, ut erant miracula & mortuorum à mortuis reuocationes, idcircoque tanto in honore apud mundanos essent, ipsi tam se integros in humilitate & abiectione conseruarent, quasi nihil horum habuissent, & hæc non ab ipsis sed aliis gesta fuissent, & totus ille honor, existimatio & laus non ipsis, sed aliis exhibita forent. Sanctus Bernardus ait: *Non magnum*

Bern. hom. 4.
super Missus
est.

est humilem esse in abiectione: magna propterea & rara virtus humilitas honorata. Paruum siquidem est si quis in abiectione & paupertate se humiliet, hæc enim ex natura sua hominem adiuuat, ut se cognoscat, & pro eo se habeat, qui est: sed si quis ab aliis honoretur & aestimetur, & sanctus & admirandus habeatur, & vere se & integre abiectionem reputer, quasi nihil haberet, hæc rara & excellens virtus & perfectio.

In his (dicit Sanctus Bernardus) secundum Dei præceptum eius lux lucet, & splendet coram hominibus, ut glorificetur non ille, sed pater eius cælestis, qui in cælis est. Hi veri Sancti Apostoli Pauli imitatores & Euangelicorum prædicatores sunt, qui non se sed Iesum Christum prædicant. Hi boni & fideles serui sunt, qui suis commoditatibus non student, nec se in aliquo extollunt, nec sibi quid, sed omnia fideliter Deo adscribunt, & illi omnem dant gloriam. Ideoque ex ore Domini audient illa Euangelii verba: *Ego serue bone & fidelis, quia super pauca fuisti fidelis, supra multa te constituam.*

CAPVT XXXII.

Idem fufius exponitur.

DICTVM est tertium humilitatis gradum esse, dum quis multis virtutibus & Dei donis ornatus, & in magno honore & existimatione positus non superbit, nec quid sibi attribuit, sed totum in ipsum fontem, qui Deus est, refundit, ipsi omnem gloriam adscribens, ipseque in sua abiectione & humilitate integre perseverans, quasi nihil haberet nec faceret. Ideo tamen inferre non possumus, nos non operari, nec partem in bonis operibus habere, que facimus, hæc enim ignorantia & error esset.

Certum est nos & liberum nostrum arbitrium concurrere & cum Deo operari in bonis operibus, homo enim liberè consentit, idcircoque operatur homo, quandoquidem propria & libera voluntate perit quod perit, & operatur quod operatur, & in manu & potestate eius est non operari. Sed potius hoc est, quod tam difficilem hunc humilitatis gradum reddat, nam partim omni nobis diligentia incumbendum, & omnibus medijs vtendum, ut virtutè assequamur, & tentationibus resistamus, & recte negociū succedat,

dat, quasi ei soli sufficeremus: & partim hoc factum omnibus his diffidendum, quasi nihil à nobis actum esset & nos seruos inuiles habendos, & in solo Deo fiduciam esse collocandam, ut ipse nos in Euangelio docet: *Cum feceritis omnia, quae praecepta sunt vobis, dicite: serui inuiles sumus, quod de humis facere, fecimus: non dicit aliqua, sed omnia. Ut hic recte fiat, virtute & quidem magna opus est. Ait Cassianus, quod quicumque eo cognitionis peruenit, ut sciat se seruum inuilem esse, & omnia sua media & diligentias non sufficere ad aliquid boni acquirendum, sed id gratuitum Dei donum esse, non superbiat, dum quid consequetur, & intelliget sed id non sua diligentia, sed Dei gratia & misericordia consecutum; quod id ipsum est, quod Sanctus Paulus ait: *Quid habes, quod non accepisti?**

Sanctus Augustinus ait, nos aliquid sine Dei gratia non esse, quam quod corpus sine anima: Ut enim corpus sine anima se mouere non potest, sic & nos sine Dei gratia, nec vitæ nec alicuius valoris opera coram eo facere possumus. Ut ergo stultum foret corpus, quod sibi vitam & motum adscriberet, & non animæ, quæ in eo est, & ei vitam dat; sic & cæca esset anima, quæ bona, quæ facit opera sibi attribueret, & non Deo, qui spiritum ei infudit, qui est gratia ad illa faciendâ.

Et alio loco dicit: Ut corporei oculi, quamuis integri & sani videre non possunt, nisi à luce iuuentur, sic & homo quamquam multum iustificatus, non potest bene viuere, nisi à diuina luce & gratia adiuuetur. Nisi Dominus custodierit ciuitatem, dicit David, frustra vigilat, qui custodit eam, *O si cognoscant omnes homines, & qui gloriantur, in Domino gloriantur.* Psalmo centesimo vigesimo sexto, versiculo primo: Dicit idem Sanctus. V-

tinam cælitus nobis mittat lumen Deus, quo tenebris subleuatis noscamus & aduertamus, nullum bonum, nec esse, nec robur in omnibus creatis existere, præter id, quod Deus liberali sua voluntate dare voluit, & conseruare vult.

In hoc ergo tertius humilitatis gradus consistit: sed imperfecta nostra verbalis pro dignitate explicare non possunt magnam profunditatem & perfectionem, quæ in eo sita est: quare modo sic, modo aliter exponimus, eo quod non solum praxis, sed & eiusdem theoria admodum difficilis sit. Hæc illa est annihilatio sui ipsius toties à spiritualis vitæ magistris repetita & commendata: hoc est se habere & fateri ad omnia indignum & inuilem, quod Sanctus Benedictus & alii Sancti ponunt pro perfectissimo humilitatis gradu. *Ad omnia indignum & inuilem se confiteri & credere:* hoc est illud sibi diffidere, & Deo adharere & dependere, quod toties in sacris literis commendatur: hoc est verum illud se nihilum putare, quod in singula momenta audimus & dicimus, si ita in corde sentire vellemus. Si vere & practice intelligeremus, sentiremus & cognosceremus, ut ille qui oculis videt, & manibus tangit quod ex nobis nihil nisi perditionem & peccata habemus, & possumus, & quod quicquid boni habemus & facimus, ex nobis non esse, sed ex Deo, & ipsius esse omnem honorem & gloriam.

Si omnibus hisce nondum ad tertium huius gradus humilitatis perfectionem intelligendam pertingere queas, ne mirare: hæc enim altissima Theologia est, ideoque non mirandum, si tam facile non capiamus. Recte Doctor quidam ait id in omnibus artibus & scientiis contingere, nam regulas communes & claras quilibet intelligit & scit, sed subtiles & inuolutas omnes non capiunt; sed illi solum, qui in ea scientia vel arte excellunt. Idem & hic contingit, communia enim & ordina-

Verbis explicari satis non potest humilitas.

Solus humilis scit quid humilitas?

S. Laurentius
Iustinianus.

ria huius virtutis quisque intelligit, sed eius subtilia, eminentia & alta solum illi, qui in eadem alios excedunt & eminent. Idque est, quod ait Sanctus Laurentius Iustinianus, nemini perspectum esse quid sit humilitas, nisi illi, cui a Deo datum humilem esse.

Hincq; accidebat, Sanctos, qui profundissima erant humilitate præditi, talia de se dicere & sentire, quæ illi, qui eo perfectionis non peruenierunt, non possunt capere, & videntur ipsis exaggerationes & amplificationes; vt, quod erant omnium peccatorum, qui in mundo erant, maximi; & alia similia. Et si nos hæc dicere nec sentire, nec intelligere possumus, id ideo accidit, quod ad tantam, vt ipsi, humilitatem non peruenimus, ideoque subtilia & alta huius facultatis non capimus. Labora humilis esse, & in scientia humilitatis progredi & proficere, & tunc intelliges, qua ratione huiusmodi vere dici possunt.

CAPVT XXXIII.

Planius tertius humilitatis gradus declaratur, & inde oriri vt vere humilis se omnibus minorem existimet.

VT clarius tertius hic humiliatis gradus intelligatur, vtque in eo altius fundemur, opera pretium fuerit paulo altius & ab origine rem ipsam repetere. vt supra dictum est, totum nostrum naturale esse, & omnes naturales operationes, quas habemus, à Deo sunt, nos enim nihil eramus, tuncque vires non erat nobis ad mouendum, nec videndum, nec audiendum, nec gustandum, nec intelligendum nec volendum. Posteaquam vero Deus naturale esse dedit, dedit & naturales hæc potentias & vires; ideoque ei tam esse, quam has operationes

à Deo dona
naturalia &
gratia sunt.

naturales adscribere debemus. Idem etiam & potiori iure dicendum de supernaturali essentia & operibus gratiæ, idque tanto plus quo hæc maiora & excellentiora sunt. Supernaturalem essentiam non à nobis sed à Deo habemus, estque gratiæ essentia, ideo sic dicta, quod naturali essentia gratis addita sit: *Eramus natura filii iræ*, nam in peccatis nati & Dei inimici eramus, qui nos ex his tenebris eripuit, *In admirabile lumen suum*, vt dicit Sanctus Apostolus Petrus. Ex inimicis amicos, ex seruis filios nos Deus fecit, & qui antea nihil poteramus & nullius eramus valoris, gratos oculis suis effecit. Huiusque causa non præterita nostra fuerunt merita, nec officiorum ipsi post exhibendorum intuitus, sed solummodo ipsius bonitas & misericordia, & merita Iesu Christi vnici mediatoris nostri, vt Sanctus Paulus ait: *Iustificati gratia per gratiam ipsius, per redemptionem, qua est in Christo Iesu.*

Vt ergo ex nihilo in quo eramus, exire nobis non licebat, ad naturale esse, quod iam habemus nec vitæ opera operari, nec videre, nec audire, nec sentire; sed totum hoc Dei gratuitum donum fuit, sicque ei totum adscribendum est, & quod huius ne minimum quidem gloriæ nobis attribuere possumus; sic etiam ex peccati tenebris exire non dabatur, in quibus concepti & nati eramus, nisi Deus inimita suo bonitate & misericordia nos eripuisset, nec vitæ opera facere, nisi gratiam ipse ad hoc suppeditasset. Non enim à nobis opera valorem & meritum habent, sed à Dei gratia: vt moneta valorem non ex se sed ex superscriptione quam habet, obtinet. Ideoque nullam nobis gloriam sed omnem Deo adscribere debemus, cuius est non tam id quod naturale, quam quod supernaturale esse habentes semper in ore & corde illud Sancti Pauli dictum: *Gratia Dei sumus id quod sum.*

Præterea, vt diximus, non solum Deus nos ex nihilo extraxit, & esse dedit, quod habet.